

[Chr. Christensen]

sitivt igennem, idet erhvervenes konkurrenceevne er blevet styrket.

Navnlig industrieksporten har klaret sig godt. Sammenligner vi eksporttallene fra første halvår i 1980 med første halvår i 1981, konstaterer vi f. eks. for Japans vedkommende en eksportstigning på over 130 pct., og det er jo navnlig landbrugseksporten, der indgår her. For så vidt angår Latinamerika og Afrika ligger den procentvise stigning på henholdsvis 100 pct. og 94 pct.

Samtidig med denne udvikling konstaterer vi, at betalingsbalanceunderskuddet holder sig omkring de 13-14 mia kr., til trods for at man i 1981 havde skønnet underskuddet til 18 eller 19 mia kr.

Det er også interessant at se, at tre erhvervsfolk i dagbladet Børsen i går efter åbningsredegørelsen konkluderede, at der med den økonomiske politik, der nu er lagt frem fra de fire partiers side, er – og jeg citerer – »grundlag for en vis optimisme«.

Og så fortsætter bladet med at skrive:

»Det er positivt, at regeringen nu har forstået, at det er det private erhvervsliv, der skal støttes.«

Det synes vi i kristeligt folkeparti virkelig også er positivt, og derfor er vi i alt tussmørket også lidt optimistiske. Hermed være naturligvis ikke sagt, at alt er godt. Det er ikke så slemt, som det kunne være blevet, hvis de fire partier ikke havde taget fat, men det er heller ikke så godt, som vi kunne have ønsket os det. Og selv om justeringerne af kursen forleden vil betyde en yderligere styrkelse af industrien, er der stadig mange mørke pletter mellem lyspunkterne. Vi kan bare henvise til finanslovsforslaget med et underskud på omkring 40 mia kr.

Denne udvikling er beklagelig, selv om den ikke er uforståelig. Mange årsager har nemlig virket sideløbende i samme retning. Nedgangen i samfundets økonomiske aktivitet har f. eks. betydet, at skatteindtægterne er blevet mindre, og at afgifterne ligeledes har givet faldende indtægter.

Det er lykkedes at nedsætte bilimporten til det halve i det sidst forløbne år, og det er jo godt; men det kostede ca. 4-5 mia kr. i manglende bilafgifter.

Samtidig har der været voldsomme stigninger på udgiftssiden. Det gælder f. eks. forrentningen af den indenlandske og udenlandske statsgæld og dagpenge til arbejdslø-

se, der tegner sig for en merudgift på omkring 2 mia kr. Efterlønsordningen, som nu omfatter ca. 70.000 personer, er til næste år på 10.000 flere personer end beregnet sidste år. Dertil kommer en række udgifter af social og erhvervsfremmende karakter samt endelig den generelle stigning i pris- og lønniveau. Der er altså grunde til, at denne voldsomme stigning er forståelig.

Men tilbage står spørgsmålet: hvad kan og bør der gøres for at imødegå dette foruroligende statsunderskud? Den foreslåede dagsorden siger, hvad der først og fremmest bør gøres. Det er kristeligt folkepartis klare opfattelse, at nye skatter ikke er vejen frem. De vil ikke alene ikke hjælpe, men de vil også gøre ondt værre på grund af den deri liggende yderligere forbrugsindskrænkning, ligesom de forøgede omkostninger vil give endnu større vanskeligheder for erhvervslivet, så arbejdsløshedsstallet vil stige endnu mere.

Principielt kunne en vej ud af uføret være at gennemføre nye besparelser. Det er forligspartierne da også allerede i gang med at undersøge, men det er begrænset, hvor meget der rent praktisk kan nås ad denne vej, idet mange besparelser direkte trækker nye virksomhedslukninger med sig, og det vil sige endnu flere arbejdsløse og endnu større udgifter til dagpenge. Desuden er der jo allerede budgetteret med besparelser på ca. 8,7 mia kr. til næste år. Det vil derfor være vanskeligt at finde frem til nye besparelser af en størrelsesorden, der virkelig retter op på underskuddet på de 40 mia kr., men det betyder jo ikke, at det ikke er en af de veje, vi også må betræde.

Efter kristeligt folkepartis opfattelse ligger nøglen til en løsning derfor i at give erhvervslivet en saltvandsindsprøjtning i form af kapital til lav rente. Det er her ganske særlig betydningsfuldt, at vi sætter ind med en hjælp til det betragte landbrug, thi uden en sådan risikerer vi ikke alene, at vi får en faldende produktion med alt, hvad dette indebærer af samfundsmæssige konsekvenser, men også, at det ikke længere bliver muligt at opretholde selve produktionsapparatet. Skulle vi først komme derhen, er situationen over al måde alvorlig. De mange afskedigelser i disse dage rundt på vore slagterier tyder på, at vi er tættere på dette kritiske punkt, end mange regner med. Det er derfor, der nu må formidles tilførsel af lavt forrentede lån